

Мегън Марч

**ПО-БОГАТ
ОТ ГРЕХА**

КНИГА ПЪРВА

Превод от английски език
Гергана Дечева

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Richer Than Sin*
Copyright © 2018 by Meghan March LLC
All rights reserved.

Превод Гергана Дечева
Редактор Петя Дочева
Коректор Ина Тодорова
Дизайн и илюстрация на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019 г.

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2254-0

ПРОЛОГ

ЛИНКЪЛН

— *А*з съм против!
Всички обърнаха глави към двойната врата, през която влетях.

Зрението ми бе замъглено, което, без съмнение, се дължеше на двете бутилки скоч, с които бях опитал да удавя факта, че тя се омъжва за друг.

Защото един Гейбъл и един Рискоф не могат да бъдат заедно.

Ала това не означаваше, че щях да гледам как Уитни Гейбъл се омъжва за някой си... друг... и да мълча като пън.

– Негодник! Как си позволяваш!

Уитни бе облечена в бяло, идеалната булка, ако не смятаме, агресивното изражение на лицето ѝ. Вече крачеше с гневни крачки обратно по пътеката към мен.

Дали в пиянския си делириум не бях преценил нещата погрешно?

– Не можеш да се омъжиш за него. – Бях напълно сигурен, че заваям думите, но не ми пукаше.

– Аз пък не разбирам как така си си помислил, че имаш право на мнение. Разкарай се оттук.

– Мога да го купя и да го продам – продължих да бълвам думи.

Очите на Уитни горяха гневно.

– Не. Ме. Интересува. Защото не можеш да купиш мен.

Два чифта ръце ме сграбчиха иззад гърба и ме повлякоха назад към изхода.

– Не прави това... – Думите ми увиснаха недовършени, защото бях избутан надолу по стълбите на църквата.

– Ако още един път си позволиш да погледнеш към сестра ми, ще те убия. Не ми пука колко пари има шибаното ти семейство.

Аса Гейбъл бе се надвесил над мен и крещеше в лицето ми, а аз не изпитах и капка съмнение, че е напълно способен да го направи, особено сега, когато бе облякъл военната си униформа.

А до него бе младоженецът. Мъжът, успял да продаде на Уитни най-голямата лъжа на света, а тя се хвана на измислиците му. Казвах си, че няма да го направи, че брат ѝ няма да ѝ позволи.

И бях сгрешил. Той би ѝ разрешил да се омъжи за всеки, който *не* носи фамилията Рискоф. Младоженецът се изхили, но не каза нищо.

Ако не бях фиркан като мотика, щях да се върна и пак да опитам да я спра.

Днес той щеше да се ожени за нея, но аз не бях приключил с Уитни Гейбъл.

Никога нямаше да мога да приключа с нея.

ЛИНКЪЛН

Десет години по-късно

— **В**реме е или да се напънеш, или да станеш от гърнето, момче. Не може да се размотаваш цяла вечност. Не ставам по-млад, а ти трябва да създадеш семейство и да имаш деца. Кръвната линия Рискоф трябва да продължи, а на мен ми писна да те чакам.

Дядо ми предлага съветите си, сякаш някой му ги е искал, а телефонът ми вибрира на масата между нас. Получил съм съобщение. Провеждаме редовната си работна среща на верандата с изглед към реката и пропастта над нея.

— Това няма нищо общо с разговора ни — плъзвам телефона си по масата, пъхвам го в джоба и напълно пренебрегвам съобщението от жената, с която се виждам от няколко месеца, и то доста спорадично. Отварям папката с документи, които Комодора трябва да подпише. Бизнесът е на първо място. И на последно. Винаги. Така е в семейство Рискоф.

Всяка жена, която прекарва някакво време край мен, го знае, както знае, че сутрешните срещи с дядо

ми са задължителни.

Може и да съм наследникът на империя на стойност доста милиарди долари, но Комодора все още държи юздите и всяко мое решение трябва да бъде подписано от него. Дали това ме побърква? Да. Имам ли избор? Не, защото такава е традицията в семейството ми. Ние съхраняваме и продължаваме семейното име и бизнес. На всяка цена. Това е част от задължението ми като наследник на Рискоф.

– Но това, което има значение в момента, е да подпишеш тези документи, за да оформим договора, да сключим сделката и да изкараме още няколко стотин милиона преди края на годината.

Плъзвам папката с документите към него, притискам листовите надолу, а вятърът ги повдига и те плющят по ръката ми. Всичко това бе много по-лесно, когато дядо ми живееше в семейното имение, но и на това се сложи край, когато обвини майка ми, че се опитва да го отрови. Беше преди две години и тогава той се премести в тази къща с изглед към реката. Сега трябва да влача задника си километри нагоре по извитите тесни планински пътища, та да стигна до място, на което дори няма нормално покритие на телефона ми.

Често се питам дали Комодора купи това място само защото Магнъс Гейбъл, смъртният му враг, купи разпадащата се къща в съседство и дядо ми иска да го държи под око.

Дръж враговете си близо. Комодора има в себе си достатъчно макиавелизъм, тъй че не е изключено и това да е мотивът му.

Все още не знам какво да мисля по въпроса за обвинението му, че майка ми се е опитала да го отрови. Дали би направила такова нещо, за да се отърве по-бързо от него и да сложи ръка върху компаниите на холдинга? Би трябвало да мога да отговоря с категорично „не“, а фактът, че не мога да го сторя, говори много за семейството ми, за съжаление това обаче не е нищо добро.

Когато иде реч за милиарди долари, ничий мотив не бива да се пренебрегва с лека ръка независимо дали хората имат една и съща кръв, или име, или и двете.

Дясната ръка на Комодора, все още силна и загоряла от слънцето, потреперва едва забележимо, когато прокарва пръст по листовите и изчита всяка дума. Другата му ръка е отпусната върху моторизирания му стол и разсеяно гали тъмната глава на кучето му – порода чесапийк бей ретривър. Казва се Гус*. Подобно на пушката, кучето е другото нещо, което винаги е до него, освен ако Комодора извика:

– Гъсок, бягай! Патка, патка!

Тогава кучето се хвърля надолу по стълбите към реката и изважда патката или това, което Комодора е застрелял.

Сега пушката е сложена встрани до стола му, най-вероятно да заплашва Магнъс Гейбъл, когато двамата старци са се насъскали отново един срещу друг.

Комодора минава на другата страница, прочита я и се пресяга за писалката си „Монблан“. След като слага подписа си под договора, вдига поглед към мен. Кафявите му очи са точно толкова сурови, погледът – остър

* Goose (англ.) – гъска. – Бел. прев.

и проникателен, както в първия ми спомен за него. Бях на четири, когато ме погледна така и ми каза, че единствената ми цел и задача в този живот е да пазя името и наследството на семейството.

– Добре си се справил с тази сделка. Гордея се с теб, момче.

После набутва договора в папката и хваща речния камък, който използва вместо преспापие, та да не литнат документите за сделка за стотици милиони.

– Благодаря, сър – пресягам се за документите.

– Още не сме свършили.

– Има ли нещо друго, което трябва да обсъждаме, преди да занеса това в офиса и да направя един тон пари?

– Имаме да говорим. – Комодора се обляга на стола и скръства ръце пред гърдите си, обли и големи като варел. Бялата му като сняг коса и гъстата брада почти не помръдват, макар вятърът да се засилва. – Тя се връща.

Ръката ми замръзва във въздуха, виси над документите, а старецът изучава всяко мое движение, всяка моя реакция.

Макиавели до мозъка на костите.

– Моля? – питам много внимателно, макар че го чух кристално ясно.

– Чу ме. Тя се връща и трябва да знам дали този път можеш да контролираш разума си.

Слагам си маска на безразличие. Още един урок, научен от стареца.

– Кой? – питам и наблъсквам в тона си колкото е възможно повече незаинтересованост. Печеля време, за

да обмисля получената информация. И няма никакво съмнение коя е тази „тя“. За мен винаги е имало само една „тя“.

Комодора отпуска ръце, подпира лакти на масата и сплита пръсти.

– Не ми играй тия кирливи номера, момче. Дяволски добре знаеш за кого говоря. Чукай я, ако се налага, за да я извадиш от кръвтта си, и после се захващай да работиш за новото поколение. Няма да живея вечно и искам да знам, че тази компания няма да отиде в ръцете на Харисън.

Въпреки всички милиарди долари зад гърба си Комодор Рискоф още говори така, сякаш току-що е слязъл от военноморски кораб и иска да се увери, че всички са го разбрали правилно. Съзнанието ми препуска с милион километра в час и се опитва да разбере какво, по дяволите, става. Ала от всичко, което дядо ми каза, само едно има значение.

Тя се връща.

Уитни Гейбъл... Единственото момиче, което исках да видя как върви в бяло към олтара. И тя наистина го направи. Но вървеше към друг.

Преди десет години тя прецака живота ми по всички възможни начини от мига, в който влезе в онзи бар...